

Ladův originál

NARODNÍ POLITIKA přeje všem čtenářům požehnané vánoce a šťastný nový rok s mnoha příjemnými překvapeními. Známa kresba národního umělce Josefa Lada charakterizuje ve zkratce, v jakém duchu se slavily (křesťanské svátky ve starých Čechách a slaví se i dodnes.) A není tomu ani tak dávno, že někomu u nás vadil rozsvícený vánoční stromek a jiné symboly, spojené se svátkem Kristova narození.

Falšovali se i kresby národního umělce

Prosinec — Dezeber 1991

Komunistická úprava

u v n i t ě ž i s t a

1. Milán Topič: Otevřený dopis V. Havlovi.
2. Charta 77: Konfederaci polit. vězňů.
3. Maxwell pocházel z ČSR /Narod. politika/
4. Simon D u b n o v /1860-1941/-Věstník
5. S. Solovjev: Soudcům a prokurátorům ČR.
6. Dr. Ján Papánek se dožil 95 let. /KP/
7. Ze zasedání legionářů v Londýně /K.F./
8. A. Procházková: Osobní uznání KPVO.

Na kresbě Josefa Lada (v porovnání s tituliním obrázkem) byli Ježíšek mezi oslem a volkem, scéna přichodu tří králů k jeslím s betlémskou hvězdou nahrazena dřevěnými hračkami a misou ovoce a cukroví. Je to jeden list z kalendáře, sestavený z Ladových kreseb pro rok 1987. Na dalších z nich zmizeli tolik známí ministranti jako Tři králové s korunami na hlavách, jak píší na dveře „K+M+B“. Místo nich obrázek chlapců na ledě. Ztratili se všichni svatí: Matěj, Josef, rytíř na koni Jiří, Antoníček a jiní. V červenci byla sv. Anna nahrazena vliční máky. Místo sv. Václava vidíte košík hřibů. Opuštěná betlémská stáj zůstala, ale byla přeměněna v ptačí krmítko, kde zobe pár vrabčáků. Evangelista sv. Lukáš byl v říjnu nahrazen nějakým býlím. To vše a ještě více se dovidáme z článku Mgr. Karla Fořta z Mnichova, zveřejněného před lety ještě v době komunistického Československa pod titulem „O podvodných proměnách Ladova kalendáře“ v časopisu Hlas sv. Cyrila a Metoda. Ještě dobře, že se toho Josef Lada tenkrát nedožil, napsal tehdy autor článku. (k)

Předpokl. cena: 1,- Kčs MČ 47263 Náklad: 50 výtisků

v y c h á z e l o 1 9 7 3 - 1 9 7 5
o b n o v e n o 1 9 8 7 r o č n í k 8 x 1 0

Vydává: Vladimír Hajný Red. Josef Volařík
ČSA 34, 787 01 Šumperk rada: M. Zemanová, J. A. Varga

Uzávěrka: 23.12.1991

Konfederaci politických vězňů

Vážení přátelé,

dovolte, abychom vzdaly poctu Vám všem a těm, kdo s Vámi zápasili a bojovali, avšak dnešní doby se nedožili. Jsme přesvědčeny, že naši mrtví jsou zde s námi v duchovním slova smyslu, protože obětovali část svých životů - a mnozí své životy - abychom mohli v naší vlasti zahájit dílo obnovy.

Někteří lidé připisují boj za lidská a občanská práva výlučně Chartě 77. Nicméně většina signatářů CH 77 si je vědoma toho, že v r. 1938 a v r. 1948 tisíce mužů a žen se samozřejmě postavily proti zvláštní totalitní moci s cílem uchovat základní hodnoty důstojné lidské existence.

Pro nás jste našimi předchůdci, kteří plnili své lidské a občanské povinnosti, aniž toto úsilí tehdy někdo bojem za lidská a občanská práva nazýval. Skláníme se před těmito vysokými oběťmi a prohlašujeme, že příspěvek nás chartistů byl a je pouze navázáním na životy našich předchůdců a pokusem pokračovat v tradici demokratického života jinými způsoby a prostředky v jiné době a v jiných podmínkách.

Přejeme Vaší práci hodně zdarů a úspěchu. Věříme, že pomůže překonat hořkost a svár v životě naší země.

Vždyť to jsou především mladí lidé, kteří pochopili, že Vaše snaha a osobní nasazení nebyly marné, stejně jako práce a zápasy předchozích generací, a že pravda a Bůh jsou na Vaší straně.

Srdečně Vás zdraví

Helena Klímová

Hana Ponická

Alena Hromádková

mluvčí Charty 77 pro rok 1991

Dovolují si připomenout jistě jidnou
osobní utrpení, vyjádření sítě
občin a jejich hodnou rodinu
a dlouhé léta; kde obitoval část
sítě sítě vlasti melode sítě
napomenut!

Společně

Alene Hromádkové!

Maxwell pocházel z ČSR

(KY) Jeden z největších tiskových magnátů světa Robert Maxwell (68), který začátkem m.m. ztratil život za dosud nevyšetřených okolností při krátké dovolené na své jachtě u Kanárských ostrovů, pochází z Československa. Původním jménem Jan Ludvík Hoch se narodil v Solotvínu na Podkarpatské Rusi jako syn chudé rodiny obchodníka se zvířaty. Jako jeden z mála ze 2.000 židovských občanů své obce, kteří se stali oběťmi holocaustu, včetně jeho rodiny, si zachránil život.

V roce 1939 odešel do Budapešti. Odtud uprchl v r. 1940 do Francie a pak do Anglie, kde sloužil v čs. zahraniční vojenské jednotce. Zúčastnil se v pionýrském oddílu invaze v Normandii a obdržel za statečnost anglický vojenský kříž.

Jeho čisté německé jméno mu přinařelo v exilu neustálé problémy. Ve Francii se hlásil proto jako Leslie du Maurier, což byla značka jeho oblíbených cigaret. V Anglii se znovu jmenoval Hoch, což se nelíbilo jeho vojenským představitelům. Když se stal důstojníkem v hodnosti kapitána, z rozkazu velícího generála mu bylo přiděleno jméno Robert Maxwell s poznámkou: "U nás se nemůže jmenovat Hoch." Nejvíce však byl potěšen oslovením "kapitán Bob".

Ve zničeném Berlíně po válce pracoval Robert Maxwell, který ovládal devět let, v tiskovém oddělení spojenecké kontrolní komise.

Začátkem jeho závratné kariéry bylo založení nakladatelství vědeckých knih Pergamon Press v Londýně. Stalo se základním kamenem jeho tiskového impéria v Anglii, na evropském kontinentě a v USA v hodnotě několika miliard liber. Podílel se na vydavatelské činnosti v 28 zemích, v některých i na televizi. Jako poslanec Labour party měl četné kontakty v divějším socialistických státech východní Evropy, které dovedl využít ke svému prospěchu. Vydal v řadě "vedoucí osobnosti světa" autobiografie Ericha Honeckera, Brežněva a Causeca. Přehnaně a prestižní obchodní zájmy v USA měly být důvodem k tomu, že jeho impérium se dostalo krátké před Maxwellovou tragickou smrtí do finančních nesází. Jeho poslední idea vydávat týdeník "The European", jehož distribuce

začala před rokem, neměla očekávaný úspěch. Jezdili v Rolls Royce, což se jeho straně nelíbilo a ze které nakonec vystoupil.

Robert Maxwell (ženatý s Francouzskou otec devíti dětí, z nichž dvě zemřely), měl úzký vztah k čs. exilovým knihám zemědělského exilového kreslíře Miloslava Šišky, které byly vtipnými prvotci po nejzajímavějších městech světa. Jezdil za nimi často do Mnichova, kde měl přátelské styky s kruhem Šiškových přátel, s režisérem Josefem Holmanem s dřívějším majitelem barrandovských ateliérů Milošem Havlem, který otevíral v Mnichově populární restaurant "Zlatá Praha", a s mnoha jinými. Genialního tiskového magnáta z Podkarpatské Rusi a největšího konkurenta jiného britského tiskového cara Ruperta Murdochha, nezapomene ani fotbalový svět Albionu. I v Anglii zůstal věrný své lásce z mladých let, kdy hrával vášnivě kopanou na levém křídle týmu své obce. Stal se majitelem nebo mecenášem mnoha anglických fotbalových klubů. Pomohl Oxfordu, protože "nechtěl připustit, aby se nedaleko jeho bydliště hrála třetí divize". Finančně podpořil Derby County, jehož tým postoupil pak z třetí divize do první. A měl ještě jiné plány. Chtl koupit Wallort a zachránit Tottenham Hotspurs. K tomu však již nedošlo. Byl nalezen utopený v moři. Nikdo zatím nedal odpověď na oprávněné otázky: "Spalil, skočil nebo byl shozen paluby jachty, která nesla jméno jeho dcery — Lady Chisline."

Robert Maxwell byl osobností plnou rozporů. Když byl poslaneckým členem anglické cirkve, s přibývajícími lety se přiznával ke svému původu a našel si místo svého věčného odpočinku v Jeruzalémě. Americký žurnalista a nositel Pulitzerovy ceny Seymour Hersh ho obvinil z činnosti pro izraelskou tajnou službu. Jeho synové o něm říkají, že byl "gigantem, se kterým se nemůže nikdo srovnat".

MARODNÍ POLITIKA

Prosinec 1991

Zklamání při návštěvě delegace ČSOL v Československu

Ze zasedání legionářů v Londýně

Na výborové schůzi ÚV Čs. obce legionářské bez omluvených F. Sibera, J. Bursíka a M. Ludíkara v Čs. národním domě v Londýně předseda major M. Kašpar oznámil, že zemřeli příslušníci čs. branných sil na Západě z doby II. světové války MUDr. Karel König, Vojsa Smolk, B. Poláček-Pollard a Rostislav Bébar.

V rámci oslav 28. října se konal vzpomínkový akt na hřbitvech Brookwood a Runnymede. Delegace Royal British Legion (RBL) v počtu 15 osob navštívila v červnu ČSFR opátkou za pohostinství, které RBL poskytla čs. delegaci loňského roku při návštěvě Velké Británie. Zajela i na Slovensku, kde u památníku padlých bojovníků ve Slovenském povstání v r. 1944 byl položen věnec. V rámci sjezdu čs. zahraničních vojáků ve dnech 14.-23. června byla odhalena pamětní deska arm. gen. Aloise Líšky v Malé Štále u Turnova. Projevy přednesli za ČSOL v zahraničí gen. F. Režábek a předseda ČSOL v zahraničí M. Kašpar. U sochy sv. Václava v Praze byly položeny věnce k uctění památky padlých bojovníků a Jana Palacha.

Zklamáním pro zahraniční účastníky byla pracovní schůze ve Vinohradském divadle. Požadavek zahraničí, aby ČSOL byl vrácen veškerý její majetek, který byl zabaven nepřátem po komunistickém puči 1948, byl odmítnut. Tím byla organizace — jak řekl předseda Kašpar — finančně soběstačná a státní pokladna by nebyla zatěžována jejím udržováním, jak naši vlastní, pro kterou tak usilovně pracovali.

Americký fond pro československé uprchlíky. Doktor Ján Papánek se dožil přetadevadesátin, velmi požehnaného věku. Především se dožil návratu demokracie v naší vlasti, pro kterou tak usilovně pracoval. Nesložil ruce v klín. Zapojil se zase do odboje a do zápasu za obnovu svobody a demokracie v jeho milém Československu. Pustil se do nové nálehavé práce, již byla tehdy péče o desetitisíce uprchlíků z Československa. Společně s chotí paní Betkou Papánkovou přijel na jaře 1948 z Ameriky do uprchlických táborů v západním Německu, aby zajistil jejich emigraci do svobodného světa. Založil také

SIMON DUBNOV

(1860-1941)

Osmého prosince uplynulo padesát let od tragické smrti historika a politického myslitele Simona Dubnova, jenž spolu s Heinrichem Graetzem patří k největším novodobým židovským dějepiscům.

Narodil se roku 1860 v Mstislavi v Bělorusku, vyrůstal v tradičním židovském prostředí a dostalo se mu, jak sám říkal, důkladného obecného vzdělání na "domácí universitě". V letech 1880-1906 žil postupně v Petrohradě, Oděse a Vilně. Trvale se usadil v Petrohradě, kde vyučoval židovskou historii - od roku 1908 v Institutu židovských studií, od roku 1919 na Židovské universitě. V letech 1909-1918 redigoval čtvrtletník *Židovské historicko-demografické společnosti*, již spoluzakládal a částečně vedl, přispíval do židovského tisku. Po nástupu bolševiků k moci dostal za úkol připravit k vydání publikace o židovské kultuře a historii - ani jedno vydání se však neuskutečnilo. Roku 1922 opustil Rusko a až do roku 1933 žil a pracoval v Berlíně a v Heidelbergu.

Dubnov je autorem mnoha historických prací (*Šabetaj Zevi a Jákob*, 1881; *Chasidismus 1888-1893* aj.), ruské verze *Dějin Židů a židovské literatury* (*Geschichte des juedischen Volkes und seiner Literatur*, ruský 1896) od S.Baecka a ruské verze stejnojmenného díla od M.Branna (r.1896), k němuž dopsal studii o historii Židů v Polsku a Rusku, úvodní kapitoly k vlastnímu překladu Graetzovy židovské historie (*Volkstuemliche Geschichte der Juden*, 1881), a především monumentálních jedenáctidílných *Die Weltgeschichte des juedischen Volkes* (Světových dějin židovského národa, něm. 1925-1929, hebr. 1923-1938, ruský 1934-1938).

Jádrem Dubnova pojetí židovských dějin je jeho "teorie center": v každém historickém údobí existovaly progresivní komunity, které se staly přirozenými středisky židovského života - po Palestině Babylónie, v raném středověku Iberský poloostrov, poté jižní Francie a Porýní, v 16. - 18.století Polsko a Litva. Dubnov studoval židovskou historii s přesvědčením, že národ je organismus, jehož bytí a vývoj závisí na okolním prostředí a způsobu, jak reaguje na měnící se podmínky. I v předvečer 2.světové války tvrdil, že je jasné, že "diaspora byla pro Židy nejen možností, ale i nezbytností. Tento málo početný, ale významný národ sídlil na křižovatce mocných asijských a afrických národů a nemohl současně udržet svou národnost i státnost. Chtěje "uchovat víno", musel "rozrazit sud", a v historii lidstva se mu povedl jedinečný závrak". Jinak řečeno: ...*věřil v universální lidskost, a proto i v diasporu. Často říkával, že*

Židé jsou národ, jehož domovem je celý svět (Elie Wiesel). Na židovské náboženství pohlížel jako na součást židovské národnosti a projev sebeobrany a disciplíny národa, obklopeného nejprve pohany, později křesťany. Vytvoření novodobého židovského státu pokládal za "pseudomesiášské dobrodružství". Dubnov věřil, že nejsilnějším židovským centrem v moderní době bude středisko rusko-polské s jazykem jidiš a že Židé budou patřit k národům, které v rámci "národnostního státu" - Ruské a Rakousko-uherské říše - budou moci bez zábran rozvíjet svou svěbytnost.

Simon Dubnov se ženou (Berlin 1920)

Po Hitlerově nástupu k moci uprchl třiačedesátiletý vědec do Rigy. Zde jej 8.prosince 1941 při deportaci místní komunity do koncentračního tábora zastřelil jeho bývalý žák z Heidelbergu (kde Dubnov přednášel židovskou historii a dějiny orientálních národů) Johann Siebert.

Osudem a dílem S.Dubnova se mj. zabýval francouzský spisovatel E.Wiesel. Věnoval mu svůj esej *Sur les Traces de Simon Dubnov*, z něhož uvádíme následující úryvky:

Siebert byl členem NSDAP, později udělal kariéru v SS. Jako sturmbannfuhrer byl odvelen na komandaturu do Rigy. Byl pověstný krutostí k Židům, a ti se ho báli jako smrti. Nejvíce trýznil svého profesora. Často za ním chodil jen proto, aby se mu vysmíval: "Professore, žákům jste vykládal o humanistických ideálech, které prý vždycky zvíťazí. Ve 20.století dojde, podle vás, k úplné emancipaci Židů. Teď mě dohře poslouchejte, profesore. Včera jsem byl nedaleko města, v bieker-

nickém lese u popravy 480 ruských válečných zajatců a 480 Židů! Takže jste měl nakonec pravdu Dubnove. Židé dosáhli rovnosti - mají stejná práva jako Rusové." Starý učenec naslouchal a pak se klidně zeptal: "Kolik jste říkal, že tam zemřelo Židů?" "480." "Dobře, že jste mi to řekl," odpověděl Dubnov, "nepřestávám pracovat a potřebuji čerstvé informace."

Z mnoha nezávislých pramenů víme, že se Dubnov mohl zachránit odjezdem do Ameriky nebo Švédska, kam jej zvali jeho vlivní přívrženci. Pozvání odmítl. Chtěl zůstat se svou komunitou a popsat její osud. Přátelům v neštěstí říkával: "Mějte oči i uši otevřené. Musíte všechno vidět, všechno si zapamatovat a všechno pak vyličit." Jeden svědek vzpomíná na starého historika v ghettu, jak v "matném a mihotavém světle petrolejové lampy do úmoru zapisoval do sešitů poznámky určené budoucím generacím". Tyto záznamy se bohužel nikdy nenašly.

Dubnov zemřel 8.prosince 1941 jako jedna z obětí pogromu, který trval celý týden a při kterém bylo zavražděno 10.600 Židů. První dny se ukrýval u přátel. Byl nemocný, ale když mu říkali, že velká synagoga hoří, trval na tom, že se půjde podívat. Navzdory všemu nebezpečí. Poslední den krvavých zvěrstev přesvědčoval přátele, aby ho nechali jít - chce zemřít s ostatními.

Podle svědeckých vyprávění, který byl přítomen Dubnovově smrti, trvala štanice na lidi celé hodiny. Dubnov vyšel z domu, kde přebýval, s klidným výrazem člověka, který splnil svou povinnost. Náhle se obrátil a rozhlédl se. Sněžilo. Snih však nebyl bílý, ale rudý, prosáklý krví. Stovky mužů, žen a dětí šly na smrt a esesáci je poháněli ranami bičem. Dubnov spatřil neměkkého důstojníka - Němec ho také poznal. Dubnov otevřel ústa, jako by mu chtěl něco říci, a v tom zarachotily kulometry. Dubnov padl, mlčky, spolu s ostatními.

Podle další verze ho z průvodu vedeného k Rumboli chtěl zachránit jeden příslušník židovské policie. Dubnov o tom nevěděl, a policista přiběhl pozdě. Dle tvrzení některých kronikářů se Dubnov možná zúčastnil ozbrojené vzpoury řízkých Židů.

Když mu jeho přátelé a žáci v zahraničí radili, aby odjel z nebezpečí, odpověděl: "Teď v těžkých dobách přece nemohu opustit svůj národ. Budoucí historiky čeká přetěžký úkol. Kdo ví, kolik dokumentů se ztratí během zkázy velkých židovských center? Možná že právě probíhá nejtragičtější údobí židovské historie od pádu Jeruzaléma a zničení Chrámu. Počet obětí si nedokážeme představit. Ale přesto nesmíme propadat panice. Jako historik nepochybují: smyslem našeho žití je naděje. Tyrani se vždycky utopí v krvi, kterou prolévají, a na jaře nemůže neroztát sněh..."

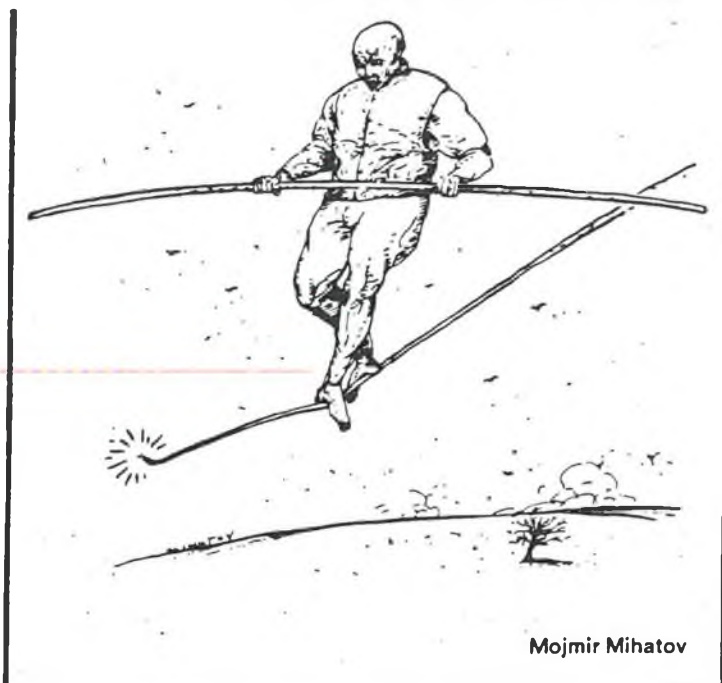
(V článku použito informací z encyklopedického hesla *Simon Dubnov* v *Encyclopaedia Judaica*, díl 6, a úryvků z knihy Elie Wiesela *Signes d'exode*, Paříž 1985.)

OTEVŘENÝ DOPIS

V Pardubicích 16.12.1991

Pan

Dr.h.c.Mgr. Václav Havel
t.č.přezident ČSFR
119 08 -PRAHA-Hrad
a Rašínovo nábřeží 78

Mojmir Mihatov

Pane Havle,

zcela vědomě a záměrně používám oslovení Vaší osoby bez jinak obvyklých příkras a proto přejdu rovnou k věci.

Dne 28.10.1991 u příležitosti státního svátku a výročí vzniku naší republiky byly z Vašeho rozhoanutí udíleny nejvyšší řády a státní vyznamenání mimořádně zasloužilým občanům. Tehdy mne nemělo zarazit, že mezi vyznamenávanými chybělo jméno Pavla Wonky, který byl umučen dne 26.4.1988 ve věznici v Hradci Králové. Jeho smrt byla justiční zvlí minulého režimu a v podstatě vraždou! Spolu se Svobodnou Evropou, kde ústy redaktora Milana Schulze zaznělo, že by si Pavel Wonka bez pochyb vysoké vyznamenání zasloužil - jsem naprosto zajedno!

Je však nejen zarážející, ale přímo do nebe volající, že lidé, kteří se na této tragedii podíleli a nejen všemu mohli zabránit - bylo to jejich povinností, dál pohodlně sejí na svých místech! Je přece všeobecně známo, že Pavel Wonka byl vězněním a bezpochyby i nelidským zacházením tak zdecimován, že byl k hlavnímu soudnímu líčení převezen v pojízdném křesle a navíc nemohl ani hlasitě mluvit! Krátce nato skončil!

Nelze se potom divit, když dva roky /!!!/ po tzv. "sametové revoluci" jeho bratr Jiří Wonka se odhodlá k zoufalému činu a bere zákon do vlastních rukou, jak o tom svědčí prohlášení VONSu, které přetiskly m.j. Českomoravské Zemědělské Noviny dne 12.12.91 článkem: "KDO POTRESTÁ PRAVÉ VRAHY?" s podtitulkem: "Stíhán bratr bývalého disidenta Jiří Wonka". Z lidského a morálního hlediska je jeho čin naprosto pochopitelný!

Toto však stále ještě nejsou všechny důvody, proč Vám tento otevřený dopis píší! Dne 30.4.1988 v pořadu "Udělosti a názory" - v repríze vysílala Rozhlasová stanice Svobodná Evropa telefonický rozhovor pana Václava Havla s paní Libuší Čeřovskou, kde jste mimo jiné řekl doslova toto: "...to, co se stalo v tom případě Wonkové, je podle mého mínění alarmující věc, která by neměla jen tak projít! Podle mého mínění musí odstoupit ministr spravedlnosti, pod nějž ten celý aparát spadá! Prostě něco se musí stát!" A dále: "My v té věci tedy uděláme,

co bude v našich omezených silách!" -konec citátu. Tehdy jste spolu s Chartou 77 a VONSem udělali relativně nemálo - prosadili jste II. a nezávislou pitvu! Tehdy jsem to chápal jako -moc bezmocných-. Kdo by však měl odstoupit nyní, když se s případem zřejmě mnoho neudělalo?

Jméno Pavla Wonky se stalo symbolem mučedníka minulé doby - není však bohužel jediný! Či zabývá se snad někdo případy následujícími?
-Jozef Babiak - údajně ubitý příslušníky VB v Michalovcích?
-František Faktor - zastřelený v hloubi rakouského území po překročení státní hranice našimi pohraničníky?
-Přemysl Coufal - tajně vysvěcený kněz - za záhadných okolností a zřejmě zavražděný ve svém bytě v Bratislavě?

Tento výčet jmen si nečiní nárok na úplnost, jsou to však jména nejznámější!

Promiňte mi, ale stále více se osobně domnívám, že tehdejší pan Václav Havel a Vy nejsou jedna a tatáž osoba!

O tom, jak se "moc bezmocných" změnila na "bezmoc mocných" si jistě každý čtenář udělá závěry sám!

Milan Topič
Mikulovická 542

PARDUBICE

-530 02-

S pozdravem: "TO JSOU PARADOXY!"

Zasláno na vědomí a příp. publikování:

1. -paní G.Wonková - matka	-VRCHLABÍ
2. -Svobodná Evropa	-PRAHA
3. -B.B.C.	-PRAHA
4. -redakce týd.REPUBLIKA	-PRAHA
5. - - " - Č.-M.S. Zem.Noviny	-PRAHA
6. - - " - LIDOVÉ NOVINY	-PRAHA
7. - - " - ANNONCE	-PRAHA
8. - - " - ŠPIGL	-PRAHA
9. - - " - POCHODEŇ	-HRADEC KRÁLOVÉ
10. -p.Prof.J.Stibicová	-PARDUBICE
11. -Konfederace Polit.Vězňů	-PRAHA

NORIMBERSKÝ PRECEDENS

SOUDCŮM A PROKURÁTORŮM ČR

Obhajoba nacistických soudců, spočívající v tvrzení, že jednali pouze ve smyslu zákonů Třetí říše, nezabránila Mezinárodnímu tribunálu, aby nebyli odsouzeni. Precedens z roku 1945 dává politickým vězňům Československa jistotu, že mohou podávat trestní oznámení na soudce i prokurátory z období roku 1948 až do roku 1989 včetně. Tito soudci i prokurátoři ztratili morálku i vědomí povinnosti chránit právo a spravedlnost a plnili bez zábran a slepě příkazy orgánů komunistické strany. Svým jednáním způsobili v mnoha případech smrt jednotlivcům i celým skupinám obyvatelstva a bezbřehé utrpení statisícům lidí včetně žen a dětí.

● KRKONOŠSKÉ NOVINY

VERÍME, ŽE JE SPRÁVEDLIVÝ TREST NEMINE.

Poukazujeme na tuto skutečnost proto, abychom upozornili pány prokurátory i soudce dneška, že drží-li se doslova textů zákona č. 119/90 Sb. a to především paragrafů 2 a 4, tj. presumpce správnosti původního rozhodnutí, porušují mravní princip. Patrně si to neuvědomují. Mohli ztratit svědomí v období totalitní moci. Dále pak stanovením zbytkových trestů se dopouštějí zločinu proti odpůrcům minulého režimu. Tím se sjednocují s pohledem komunistické strany a v duchu jejich potřeb ještě v současnosti dovršují její záměr, tj. diskriminaci a likvidaci domnělých i skutečných nepřátel komunistické strany. Takové jednání jen potvrzuje přežívající moc komunistů ve státě. Proto prohlašujeme: **TŘETÍ ODBOJ DOSUD NESKONČIL.**

Sergej Solovjev